

PETŐCZ ANDRÁS

Várakozás

levegő után kapkodva rohan az, akinek nem adatik,
levegő után kapkodva áll meg egy-egy pillanatra,
akinek nem adatik az, amiből olyan kevés jut,
megállok én is, és zihálok-zihálok egyre

valami erdőben futottam, aztán valami folyóparton,
a nap járásával megegyezően völgyeken és hegyeken át,
azt akartam, hogy ne jöjjön el az este, hogy az idő
mindig az enyém legyen ezernyi teendőim közepette

szerettem volna legyőzni az időt, hogy ne múljon el semmi,
ne múljon el soha semmi, mindannyian megmaradjunk,
megmaradjunk úgy, ahogyan vagyunk, szemben az idővel,
magabiztosan, felemelt fejjel, és mosolyogva

és a nap, lassú járásával, mégis mindig megelőzött engem,
hiába volt a rohanásom, nem tudtam legyőzni őt,
néha elbújt a felhők mögé, néha meg a képembe nevetett,
mindenesetre tény, hogy tehetetlen voltam vele szemben

most levegő után kapkodok, elszorulnak a koszorúereim,
legyőztem, megadom magam, nem tehetek semmi egyebet,
az idő, érzem, eltűnik előlem, kifolyik a kezeim közül,
és én csak összegörnyedve, szomorúan várakozom

Futottam mindig

egyre és másra csak futok, futottam is mindig,
elindulok valahonnan, azt remélve, hogy egyszer
valahova és valamikor majd megérkezem,
egyre és másra csak rohanok

valaki azt mondja, helyesen teszed, amit,
helyesen cselekszel, éppen ideje volt,
valaki azt mondja, rosszul tetted, amit,
azt, amit tettél, nem volt időszerű

egyre és másra csak futok, mintha valaki,
igen, valaki üldözne engem, vagy mintha nem lenne időm,
és nincsen is már időm, azt gondolom, nincsen,
kifogytam mindenből, amit még időnek hívunk

valami szaladás van bennem, örök nyugtalanság,
nem mondja senki, hogy pihenjek meg egy pillanatra,
nem marasztal senki, hogy pohár borral koccintson velem,
nincsen senki, aki azt mondaná, hogy futottál már eleget

nagynéha elzuhanok futásom közben, elesek olykor,
sokszor fáj is ez a zuhanás, alig-alig tudok utána lábra állni,
de aztán megyek tovább, futok, mint a bolond,
aki nem is nagyon tudja, mit is tesz éppen, és minek

igen, egyre és másra csak futok, futottam is mindig,
elindultam valahonnan, örökké azt remélve,
hogy valahova végre megérkezem,
egyre és másra csak rohanok

DÓCZI VIRÁG, Migráció, 2012